

ΤΟΥ κ. ΧΑΡΗ ΣΤΑΜ.

Οι νεικὸ λυθιόρομμε

ΦΛΩΡΑ ΜΠΙΡΙΑΔΑΝΤΗ

(ΑΛΗΘΙΝΗ ΙΣΤΟΡΙΑ)

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγούμενου)

—Γιατί θά μοῦ ἀρνηθῆ. Εἶμαι βέβαιος γι' αὐτό. Προτιμῶ λοιπόν νά σᾶς παρῶ στὸ τηλέφωνο.

—Ὅπως θές, παιδί μου.

—Καί τώρα, μητέρα, χάρτε. Σ' εὐχαριστῶ γιὰ τὰ ἀνακουφιστικά λόγια πού μοῦ εἶπατε. Εἶμαι ἡσυγος, μητερούλα μου, πολὺ ἡσυγος. Κι' αὐριο, αὐριο θά σᾶς δῶ πάλι στὸ τηλέφωνο... Χαίρε, μητέρα!..

—Χαίρε, Λεάνδρε.

Λοησα τὸ ἀκουστικό καὶ βυθίστηκα σὲ σκέψεις. Πάνω στὴν κουβέντα με τὸ Λεάνδρου, εἶπα κάτι, τὸ ὁποῖο θά μπορούσε νά με σώσῃ στὴν περίστασι αὐτή. Τοῦ εἶπα πὼς εἶμαι ἄρρωστη. Θά μπορούσα νά προσποιηθῶ πραγματικῶς τὴν ἄρρωστη καὶ νά εἰδοποιήσω τὴν μητέρα μου. Ἔτσι θά γλύτωνα ἀπ' τὸν ἄρτεμη κι' ἀπὸ τὴς τρυφερότητές του.

Ἐκάλεσα ἀμέσως τὴν καμαριέρα καὶ τῆς ζήτησα μιὰ λεμονάδα.

—Δὲν εἶμαι καθόλου καλά, τῆς εἶπα. Νοιώθω τὸν ἑαυτο μου σ' ἐλασινὴ κατάστασι.

Ἡ καμαριέρα ἀησούχησε.

—Πρέπει νά πλαγιασέτε, κυρία, μοῦ εἶπε. Θέλετε νά φωνάξω τὸ γιαντῶ; Νὰ εἰδοποιήσω τὸν κύριο;

—Ὅχι ἀκόμα, τῆς ἀπάντησα. Ἐτοίμασέ μου τὴ λεμονάδα καὶ κατόπιν τηλεφωνεῖς στὸ σπίτι τοῦ κυρίου σου, στὴν Ἀθήνα, νά εἰδοποιήσουν τὴν μητέρα μου.

—Μάλιστα, κυρία.

Ἐφυγε δισαυτική. Χωρὶς νά χάσω καιρὸ, ἐπήγα στὴν κρεβατοκάμαρα καὶ ἐπλάγιασα.

Στὴν ἐταζέρα, πλάσι τὸν κρεββάτι, ὑπῆρχαν μερικὰ Γαλλικὰ ρωμαντίτζα. Ἐπήρα ἓνα κι' ἄρχισα νά διαβάζω. Ἐδιάβαζα μηχανικά, προσέχοντας καὶ στὸν παραμικρὸ θόρυβο πού ἀκούγονταν στὸ δρόμο καὶ μέσα στὸ σπίτι.

Σὲ λίγο, μπῆκε ἡ καμαριέρα καὶ μοῦφερε τὴ λεμονάδα.

—Τηλεφωνήσατε; τῆ ρώτησα.

—Μάλιστα, κυρία, ἀλλὰ δυστυχῶς ὁ κύριος δὲν ἦταν στὸ σπίτι.

Αὐτὸ με λύπησε ὑπερβολικά.

Ἦθελα νά εἰδοποιηθῆ καὶ νάρθῃ ἡ μητέρα μου.

Ἡ γρηὰ καμαριέρα ἐμάντευσε τὴ λύπη μου κι' ἔσπευσε νά με καθουσχάση.

—Μὴν ἀνησυχῆτε, κυρία, μοῦ εἶπε. Εἶπα στὴν ὑπηρεσία νά εἰδοποιήσουν ἀμέσως τὸν κύριο, ὅπου κι' ἂν βρισκεται, ὅτι εἶσατε ἄρρωστη κι' ὅτι ζητᾶτε τὴν μητέρα σας.

—Εὐχαριστῶ, κυρὰ Μάρθα, τῆς εἶπα. Εἶσατε πολὺ καλὴ μαζί μου. Δὲν θά τὸ λημονήσω ποτὲ αὐτό.

—ὦ, τί λέτε, κυρία!

—Ναί, ἔτσι εἶνε. Στὴν περίστασι πού βρισκομαι, ἡ ἀγαθότης σου καὶ τὸ ἐνδιαφέρον σου μ' ἀνακουφίζουν πολὺ.

—Καλωσύνη σας, κυρία.. Θέλετε τίποτε ἀκόμη;

—Ὅχι, εὐχαριστῶ...

—Θέλετε νά σᾶς φέρω λίγη κολώνια, νά βρέξετε τοὺς κροτάφους σας;

Ἡ σκέψις τῆς αὐτῆς ἦταν καλὴ.

—Ἔτσι θά φαινόμενον περισσότερο ἄρρωστη.

—Ναί, ἔχεις δίκην, τῆς ἀπάν-

τησα. Λίγη κολώνια θά μ' ἀνακούφιζε ἄρκετά.

Ἐτρεψε ἀμέσως πρόθυμα στὸ τραπεζάκι τῆς τουαλέτας, ἄνοιξε ἓνα συρταρι καὶ μοῦφερε ἓνα μπουκάλι κολώνια. Ἐβρέξα μ' αὐτὴ τὸ μαντηλάκι μου καὶ τὸ ἔβαλα στὸ μῆτωπό μου.

Ἡ καμαριέρα μοῦ εὐχῆθηκε «περαστικά» κι' ἔφυγε. Ἐμείνα μόνη. Τὸ βλέμμα μου πληνθήκε στὴ σελίδα τοῦ βιβλίου πού κρατοῦσα ἀνοιχτὸ στὸ χέρι μου. Μὰ ἐδιάβαζα χωρὶς νά καταλαβαίνω τὴν ἔννοια. Ἡ σκέψις μου ταξίδευαν ἄλλο...

Πέρασε ἔτσι ἄρκετὴ ὥρα.

Ἡ Ἄρτεμης δὲν φανόταν.

Ἦμουν ὠστόσο ὑπερέβηαι ὅτι θά ἐρχότανε. Ἄρκει νά ἐρχόταν μόνον μαζί με τὴν μητέρα μου, ἀρκεῖ νά τὸν εἰδοποιήσαν ἔγκαιρως γιὰ τὸ τηλέφωνημα τῆς κυρὰ Μάρθας.

Ἐξάφνα ἀκουσα στὸ δρόμο θόρυβο αὐτοκινήτου πού πλησίαζε.

Τὸ βιβλίο πού κρατοῦσα, ἔπεσε ἀπ' τὸ χέρι μου.

Τὸ αὐτοκίνητο στάθηκε μπρῶς τὴν ἐξώπορτα.

Ἦταν αὐτός!.. Αὐτός!..

Ἄκουσα τὴν καμαριέρα νά καταβῆαι τρεχάτη τὴς σκάλες καὶ ν' ἀνοίγῃ τὴν ἐξώπορτα. Βήματα ἀκούστηκαν κατόπιν στὴ σκάλα. Τὸ ἐλαφρὸ βῆμα τῆς καμαριέρας καὶ τὸ βαρὺ τὸ δικό του.

Ἄκουγα προσεκτικὰ, με τεντωμένα τ' αὐτιά, κρατώντας τὰ μᾶτια μου μισκλειστά. Ἡ καρδιά μου, μέσα στὸ στήθος μου χτυποῦσε δυνατὰ, φτεροκοποῦσε σάν τὸ πουλι πού πιάνεται στὴν παγίδα...

Ἡ Ἄρτεμης δὲν μπῆκε ἀπ' εὐθείας στὴν κρεβατοκάμαρη. Στάθηκε στὸ σολόνι. Μιλοῦσε ἐκεῖ με τὴν καμαριέρα. Οἱ ψιθυρισμοὶ του ἔφταναν ὡς τὸ δωμάτιό μου, χωρὶς ὠστόσο νά ξεχωρίζω τί λένε. Τῆ ρωτοῦσε ἀσφαλῶς τί ἔχω καὶ πὼς πέρασα χωρὶς νά διστάσημα τῆς ἄπουσίας του.

Δὲν εἶμαι συνηθισμένη νά βάζω αὐτὶ ὅταν μιλάνε οἱ ἄλλοι. Τὸ θεωρῶ πολὺ πρόστυχο αὐτό, πολὺ ἀνάγωγο καὶ χυδαῖο. ὠστόσο, γιὰ μιὰ στιγμὴ, ἀκούγοντας νά προφέρουν τὸ ὄνομα τοῦ Λεάνδρου, ἀνασηκώθηκα στὸ κρεββάτι μου ἀνήσυχη. Τὶ ζητοῦσε ἄραγε νά μάθῃ ὁ Ἄρτεμης;

Ἄν ἦθε νά με δῇ ὁ Λεάνδρος; Δὲν μπορούσα ν' ἀντιληφθῶ. Πάντως ἦμουν βέβαιη ὅτι ἡ κυρὰ Μάρθα θά κρατοῦσε τὸ λόγο τῆς, ὅτι δὲν θάλεγε τίποτε γιὰ τὴν ἐπίσκεψι καὶ τὰ τηλεφωνήματα τοῦ νεαροῦ κυρίου τῆς.

Ἡ σιγαλὴ αὐτὴ συνιδάλεις δὲν κράτησε πολὺ. Ἀμέσως κατόπιν ἀκουσα τὸ βῆμα τῆς καμαριέρας νά πλησιάσῃ καὶ νά σταματᾶ ἔξω ἀπὸ τὴν πόρτα τῆς κρεβατοκάμαρας.

Χτύπησε διακριτικὰ καὶ μπῆκε μέσα.

Εἶχα κλείσει τὰ μᾶτια μου, σάν νά κοιμόμουν.

Ἡ κυρὰ Μάρθα πλησίασε στὸ κρεββάτι καὶ ψιθύρισε πολὺ-πολὺ σιγανὰ:

—Κυρία!..

Μισάνοιξα τὰ βλέφαρά μου καὶ τὴν κούταξα, σάν νά ξυπνοῦσα ἀπὸ βαθὺν ὕπνο.

—Κυρία, μοῦ εἶπε, ἦρθεν ὁ κύριος. Θέλετε νά τὸν δεχθῆτε; Μ' ἔστελε νά δῶ ἂν εἶσατε ξυπνητῆ...

—Ἄς περάσει, ἀπάντησα.

—Μήπως θέλει τίποτε ἄλλο προηγουμένως ἡ κυρία;

—Ὅχι, κυρὰ Μάρθα, σ' εἰ-

Εἶχα κλείσει τὰ μᾶτια μου, σάν νά κοιμόμουν...

χαριστώ.

Περιμένα να την δω να φεύγει, μά δεν μετακινήθηκε από τη θέσι της.

Με κούταξε δελιά, σαν κάτι ναθελε να μου πη.

—Τι συμβαίνει; τή ρώτησα. Θέλεις να μου πης τίποτα;

—Ναί, κυρία, κάτι ήθελα να σάς πώ...

—Λέγε μου ελεύθερα. Γιατί διατάξεις;

—Πρόκειται για τόν κ. Λέανδρο, κυρία...

Μισοσηκώθηκα στο κρεβάτι άνησχη.

—Λοιπόν; τραύλια. Τι συμβαίνει λοιπόν;

—Ο κύριος με ρώτησε αν ήρθε καθόλου εδώ ο κ. Λέανδρος.

—Ναί;

—Μάλιστα, κυρία.

—Και τί του είπες;

—Είπε να με ρωτάη ή κυρία; Φυσικά του είπα όχι.

—Καλά έκामες, άγαπητή μου κυρά Μάρθα. Έκामες πολυ καλά.

—Ήθελα λοιπόν, κυρία...

—Λέγε... λέγε... ή στιγμές είνε πολύτιμες.

—Ήθελα, αν σάς ρωτήσει ο κύριος, να μη με βγάλετε ψεύτρα.

—Θεέ μου! Πώς σου πέρασε αυτή ή ιδέα! Έγώ να σ' έκθέσω, έτσι χωρίς λόγο; Μην άνησυχής καθόλου γι' αυτό. Δεν θα τολμήη να μου κάνει μια τέτοια έρώτηση. Μά κι' αν με ρωτήση, ξέρω τί θα του πώ.

—Εύχαριστώ, κυρία!.. Επισπετε πολυ καλή μαζύ μου.

—Γιατί τό άξίζεις, κυρά Μάρθα. Γιατί έχεις χρυσή καρδιά.

—Ω, κυρία!..

—Ναί, ναί... "Ετσι είνε. Και τώρα πήγαίνε να ειδοποιήσής τόν κύριό σου ότι είμαι ζυπνητή. Ήρθε μόνος του βέβαια, δεν είν' έτσι;

—Μάλιστα, κυρία.

—Και ή μητέρα μου, Δεν έλαβε γνώσην του τηλεφωνηματός σου;

—Όχι δά. Ειδοποίησαν άμέσως τόν κύριο ότι τηλεφώνησα. Έπειδή όμως άνησυχήσε, έφυγε την ίδια στιγμή νάρθη έπάνω.

—Σου τό έπαι ο ίδιος αυτό;

—Μάλιστα, κυρία.

—Και δεν ειδοποιήσε τή μητέρα μου; Τι κρίμα!..

—Μή στενωχρηόστε, κυρία. Μου είπε πώς πριν φύγει, έφησε έντολη να τήν ειδοποιήσουν άμέσως.

—Άλήθεια!.. Μου λές αλήθεια!..

—Μάλιστα, κυρία.

—Όστε θα ρηθ ή μητέρα μου; Τι καλά! Τώρα νοιώθω τόν έαυτό μου πιο ήσυχο. Τώρα... τώρα δεν φοβούμαι πειά, δεν άνησυχώ, δεν τρέμω...

—Νά μην άνησυχήτε καθόλου, καλή μου κυρία. Και τώρα πήγαίνε να ειδοποιήσω τόν κύριο.

—Ναί, κυρά Μάρθα, πήγαίνε. "Αργησε πολυ. Δεν θέλω να υπομιασθ ή τίποτε ο κ. Άρτέμης.

Ή καμαριέρα έφυγε γρήγορα-γρήγορα.

Μερικά δευτερόλεπτα πέρασαν.

Περιμένα γεμάτη άγωνία, την όποια μάτια προσπαθούσα να καταπιώ. Έπί τέλους, ένα διακριτικό χτύπημα άκούστηκε στην πόρτα...

Ή ανατρίχιασα...

Έθλησα να φωνάξω «έμπρός», μά ξαφνικά ή γλώσσα μου παράλυσε. Έγχασε τής δυνάμεις μου, κι' αισθάθηκα άφθονο ιδρώτα σ' όλο μου τό σώμα.

Τό χτύπημα στην πόρτα άκούστηκε πιο δυνατό αυτή τή φορά...

Ήταν τρομερό αυτό που μου συνέβαινε.

Δεν ήθελα να νομίσω ό Άρτέμης ότι σκοπιμώς δεν του άπαντούσα. Μιά άπερίγραπτη άλλοφροσύνη, ένας δυνατός θυμός με κατέλαθε. "Εσφίξα τής γροθιές μου, συγκέντρωσα τής δυνάμεις μου κι' επί τέλους κατάρθωσα να ψιθυρίσω:

—Έμπρός!

Ή πόρτα άνοιξε.

Ο Άρτέμης μπήκε μέσα, με μιά έκφραση στο πρόσωπο, που δεν έλαγε σχεδόν τίποτε. Δεν φαινόταν θυμωμένος. Μά ούτε κι' εύχαριστημένος...

"Ερριξε άμέσως τό βλέμμα του στο κρεβάτι και βλέποντάς με έτσι πλαγιασμένη, με μισόκλειστα τά μάτια και με τό ματιλί στο μέτωπο, πλήσιασε άμέσως κοντά μου και με ρώτησε, χωρίς να σκεσθ ή να με γαϊρετήση:

—Είσαστε άρρωστη; Τι έχειτε; Τι σάς συμβαίνει; Τι αισθάνεστε;..

Ή αναστέναξα μισοάληθινά και μισοψευτικά και άπάντησα με φωνή σιγαλή:

—Εύχαριστώ για τό ενδιαφέρον σας. Δεν είνε τίποτε, ύποθέτω. Μιά μικρή άδιαθεσία που θα περάση, έλπίζω, εύκολα.

—Έχετε πυρετό;

—Όχι. Μάλλον ρίγη αισθάνομαι και μιά άνεξήγητη άνησυχία.

—Πρέπει να καλέσουμε ένα γιατρό.

—Εύχαριστώ. Όχι άκόμα. Έπιθυμώ μάλλον να δω τή μητέρα μου.

—Έχεις δίκη, παιδί μου. Τήν ειδοποίησα και θάρρη άσφαλώς. Μην άνησυχής...

—Εύχαριστώ! Σάς εύχαριστώ!..

—Δέν σ' άνησυχώ, Φλώρα; Μήπως θέλεις ν' άναπαυθής;

—Όχι, όχι...

—Θές να καθήσω κοντά σου;

—Εύχαριστος.

Δέν φαινόταν θυμωμένος. Θα νόμιζε κανείς πως δεν είχε συμβεί τίποτε, πως τά είχε ξεγύσει όλα...

Έπί μερικά λεπτά έπεκράτησε άπόλυτη σιωπή.

Ο Άρτέμης έπαίξε νευρικά κάπως με τό δαχτυλίδι του, κυττάζοντας έξω από τό παράθυρο.

Έγώ είχα ξανακλείσει τά μάτια μου, μά τόν λοκοκύτταξα άνάμεσα άπ' τίς βλεφαρίδες μου.

Ή σιωπή του αυτή με συνέτριβε.

«Τί θα συμβή τώρα; σκεπτόμουν. Θα μου μιλήση για τό έπεισόδιο που συνέβη μεταξύ μας; Θα μου κάμη παράπονα, θα μ' έπιπλήξη τ'σως;»

Έπί τέλους τόν είδα να σηκώνη τό βλέμμα του άπάνω μου και να με κυτάξη προσεκτικά. Νομίζοντας πως δεν τόν βλέπω, με κούταζε έπίμονα, πολυ έπίμονα...

Προσπαθούσε άραγε να μαντέψη αν είμαι πραγματικά άρρωστη;

Ή σκέψις αυτή μ' άναστατάωσε.

Θεέ μου, δεν έπρεπε να προδοθώ!

Σέ λίγο τόν είδα ν' άναστενάξη έλαφρά, για να μην τόν άκούσω άσφαλώς, και ν' άκουμπά τό κεφάλι του στα χέρια του. Φαινόταν πολυ λυπημένος, τόσο λυπημένος, ώστε, για μιά στιγμή, αισθάθηκα γι' αυτόν άπερίγραπτον όικτο. Τόν λυπηθήκα ελικρινώς και μετάνιωσα για τή συμπεριφορά μου άπέναντί του.

Ήμουν πειά έτοιμη να του ζητήσω συγγνώμη και ν' άρχισω να κλάω, να κλαίω άπελπισμένα...

Και θα συνέβαινε αυτό άσφαλώς και δεν ξέρω ποιό θεάταν τό άποτέλεμά του, αν ό Άρτέμης δεν σηκωνόταν άποτομώς έπάνω.

Τόν είδα να πλησιάζη τόν κούδουνι και να τό χτυπά. Καλούσε τήν καμαριέρα. Γιατί όμως;

Ή κυρά Μάρθα ήρθε σέ λίγο και στάθηκε μπρός του. Ο Άρτέμης γύρισε, μούρριξε μιά ματιά και τής είπε:

—Πρέπει να πάρης τό αυτοκίνητο και να κατέβης στην Κηφισιά.

—Μάλιστα, κύριε, του άπάντησε ή κυρά Μάρθα.

—Νά πās πολυ γρήγορα και να γυρίσης άκόμη γρηγορότερα. Πρέπει να ειδοποιήσής έκ μερούς μου ένα γιατρό.

—Μάλιστα, κύριε...

—Τόν κ. Άρτέμη. Νά του πής πως είνε μεγάλη άνάγκη νάρθη εδώ τό ταχύτερο...

—Μάλιστα, κύριε... Θα κάμω όπως μου λέτε.

(Άκολουθεί)

Ο Άρτέμης μπήκε μέσα...